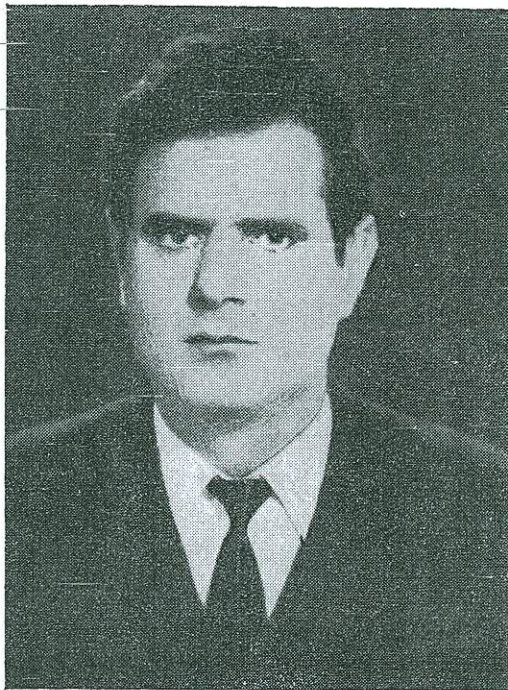

ΜΟΡΦΑΙ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΗΤΤΑΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Ὁ ἄγγελος Μήττας, ὁ ἥρωας τοῦ Α΄ Βαλκανικοῦ πολέμου, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος νεκρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ, πὺν μὲ τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς του ἐπεσφράγισε τὴν ἐλευθερίαν τῆς μαρτυρικής Νιγρίτης. Παράλληλα συνέβαλεν ἀποφασιστικὰ διὰ τοῦ ἀγῶνος του εἰς τὴν ἀποτυχίαν τῶν προπαγανδιστικῶν προσπαθειῶν

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΗΤΤΑΣ (1892 - 1913)

τῶν Βουλγάρων, πὺν ἐσκόπευον διὰ τῆς ἐφαρμογῆς σατανικοῦ καὶ ἀνθελληνικοῦ σχεδίου τοῦ ἐπιτελείου των, νὰ προσαρτήσουν τὴν πόλιν τῆς Νιγρίτης εἰς τὴν πατρίδα των μὲ ἀφελέστατον—καὶ φυσικὰ - ψευδέστατον ἐπιχείρημα ὅτι ἦτο Βουλγαρική.

Ὁ ἥρωϊκὸς ἐκεῖνος ἀγωνιστὴς κατήγετο ἀπὸ τὴν ἀνθοῦσα κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας κωμόπολιν τοῦ Σωχοῦ. Ἦτο γόνος παλαιᾶς Ἑλ-

ληνικῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν εἰς τοὺς ἔθνικους ἀγῶνας καὶ προσέφερον σημαντικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ τόπου ἀπὸ τὸν βάρβαρον κατακτητὴν.

Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐδιδάχθη εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, ὅπου ἐτέλειωσε τὴν ἑξαταξία «Ἀστικὴ Σχολή». Ὁ ζῆλος καὶ ἡ ἐπιμέλειά του συνετέλεσαν νὰ ἀγαπηθῇ πολὺ ἀπὸ τοὺς διδασκάλους του καὶ νὰ καταλάβῃ ζηλευτὴν θέσιν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν συμμαθητῶν του. Ἀλλὰ καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν Ἑλλήνων τῆς κωμοπόλεως κατέκτησεν, διότι ἦτο ἄνθρωπος μεστὸς ὑψηλῶν αἰσθημάτων καὶ προικισμένος μὲ καλωσύνην καὶ ἀνεξικακίαν. Τέλος ἡ ἔφεσις του πρὸς τὰ γράμματα ἦτο ἀνεπτυγμένη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἰδικῶν του. Εἰς κοινήν λοιπὸν σύσκεψιν ἀποφασίζεται νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς του καὶ στέλλεται εἰς τὴν Νιγρίταν, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε συχνὴ ἐπικοινωνία καὶ ἀνεπτυγμένη ἔμπορικὴ συναλλαγὴ. Ἐκεῖ συμπληρῶνει τὴν μόρφωσίν του μὲ τὴν παρακολούθησιν τῶν μαθημάτων τῶν δύο τελευταίων τάξεων τοῦ Ἡμιγυμνασίου Νιγρίτης.

Τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του εἰς Νιγρίταν συμπίπτει μὲ τὴν ἔξαρσιν τοῦ ἀγῶνος τῶν Βουλγαρικῶν κομιτάτων, ποὺ ἐνεργοῦνται σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια τοῦ βουλγαρικοῦ ἐπιτελείου. Ἔχουν θέσει ὡς μοναδικὸν σκοπὸν τῶν τὴν ἀπόσπασιν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὴν μέχρι τότε κυρίαρχον Τουρκίαν καὶ τὴν προσάρτησίν της εἰς τὴν Βουλγαρίαν. Διαπράττουν ἐγκλήματα γενοκτονίας φοβερὰ, ἀπειλοῦν τοὺς δειλοὺς καὶ ἐξαγοράζουσι ἀδυνάτους συνειδήσεις μὲ τὴν διάθεσιν ὑπερόγκων ποσῶν καὶ προσπαθοῦν μὲ ἀσύστολα ψεύδη νὰ νοθεύσουν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ πολιτογραφῆσουν τοὺς Ἕλληνας τῆς Μακεδονίας ὑπηκόους τοῦ ἐπισήμου Βουλγαρικοῦ κράτους. Οἱ Ἕλληνες ἀντιδροῦν εἰς τὰ ἀνίερα καὶ καταχθόνια σχέδιά των μὲ τὰ ἰδικὰ των πενιχρὰ μέσα εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ μὲ τὴν ζέσιν τῆς ἔθνικῆς των ψυχῆς ἀποκρούουσι μὲ βδελυγμίαν τὰς ἀντεθνικὰς προτάσεις των. Ἐπειτα μὲ τὴν ἀφύπνισιν καὶ τοῦ ἐπισήμου Ἑλληνικοῦ κράτους ὁργανώνεται πρὸ συστηματικὴ καὶ πρὸ ἀποτελεσματικῆς ἀντίδρασις μὲ κύριον ἐμπυχωτὴν τῆς ὅλης προσπαθείας τὸ Προξενεῖον Θεσσαλονίκης. Μὲ ἐντολὴν τοῦ Προξένου Εὐγενίδου ὁ Ὑποπρόξενος Κοντογούρης στρατολογεῖ ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν νέους καλῆς μορφώσεως καὶ ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν μὲ ἔθνικὴν δρᾶσιν καὶ τοὺς στέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ τοὺς προχειρίσῃ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος ἀξιωματικούς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Οὗτοι ἐπιστρέφοντες καὶ γνωρίζοντες καλῶς τὰς τοπικὰς συνθήκας, θὰ καταστοῦν οἱ πυρῆνες τῆς ὁργανώσεως τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῶν Βουλγάρων στρατολογοῦντες ἐντόπιους Μακεδόνας καὶ δημιουργοῦντες ἔνοπλα ἀποσπάσματα ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπῆρχον. Ἐννοεῖται ὅτι ἐπικεφαλῆς τῶν ἀποσπασμάτων αὐτῶν ἐτίθεντο οἱ ἴδιοι, οἱ ὁποῖοι καὶ καθίσταντο οἱ φυσικοὶ στρατιωτικοὶ ἡγήτορές των.

Ἀπὸ τὸν Σωχὸν προτείνεται ἀπὸ τοὺς Ἑλληνικοὺς κύκλους ὁ Ἄγγελος, πὺ μὲ δαπάνας τοῦ Προξενείου στέλλεται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ συνεχίζει τὰς σπουδὰς εἰς τὸ Λύκειον Δέλλιου, Σερραίου τὴν καταγωγὴν. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐγγράφεται εἰς τὴν Σχολὴν Εὐελπίδων τὸ 1909. Διακρίνεται διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν ἐπίδοσίν του καὶ περατώνει τὸ τρίτον ἔτος σπουδῶν μὲ ἄριστα. Ὅμως ὁ Α΄ Βαλκανικὸς πόλεμος, πὺ ἐν τῷ μεταξὺ ἀρχίζει, πυρπολεῖ μὲ τὴν φλόγα τοῦ ἐθνουσιασμοῦ τὰς Ἑλληνικὰς ψυχὰς καὶ εἰς τὴν δίνην του παρασύρει καὶ τὸν γενναῖον Μακεδόνα. Ἐγκαταλείπει τὰς σπουδὰς του καὶ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ ἀκολουθεῖ τὸν στρατηλάτην Κωνσταντῖνον καὶ εἰσέρχεται ἀπελευθερωτῆς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ὁ Μήττας δὲν παραμένει ἐπὶ πολὺ. Εὐθὺς ἀμέσως ἀποσπᾶται εἰς τὴν IV μεραρχίαν, ἣ ὁποία προωθείται πρὸς τὴν Ἡπειρον μὲ σκοπὸν νὰ ἐκπορθῆσῃ τὸ ἀπόρθητον Μπιζάνι. Ἐκεῖ ὁ Ἀνθυπασπιστὴς μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του συνάπτει ἐπικὰς μάχας μὲ σκοπὸν νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν πόλιν τὴν ξακουστὴν τῶν Ἰωαννίνων.

Ὅμως οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. Οἱ Βούλγαροι ἐπιθυμοῦντες νὰ πραγματοποιήσουν τὰ σατανικὰ καὶ ἀνίερα ἀνθελληνικὰ σχέδιά των, προχωροῦν μὲ καλπάζουσα ταχύτητα καὶ καταλαμβάνουν τὸν Σωχὸν, ὅπου ἐγκαθίσταται ὁ βος λόχος τοῦ 19ου συντάγματος. Ἐπίστευον μὲ τὴν ἀνεπτυγμένην ἀφέλειάν των ὅτι, ἐπειδὴ ἡ συμμαχία τῶν δύο κρατῶν δὲν καθώριζε ποίας πόλεις καὶ ἐδάφη θὰ κατελάμβανεν ἕκαστον, ἠδύναντο νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὸν Σωχὸν ὡς εἰς ἰδικὸν των ἔδαφος. Γίνονται κύριοι ἐν συνεχείᾳ τοῦ Γραφείου τῆς Κοινότητος καὶ ἐξαπολύουν τὴν προσφιλῆ των τρομοκρατίαν ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν καὶ καθοδήγησιν τοῦ λοχαγοῦ Κοέφσκυ ἀπὸ τὴν Κορούκα καταγομένου. Λαμβάνουν χώραν φοβερὰ ἔκτροπα. Οἱ Ἕλληνες καταδιώκονται ἀπηνῶς ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους. Συλλαμβάνονται χωρὶς ἀφορμὴν καὶ κακοποιοῦνται. Διὰ νὰ ἀντιληφθῆ κανεὶς τὸ μέγεθος τῆς ἐξαπολυθείσης τρομοκρατίας, θὰ πρέπη νὰ ἀναφερθῆ ἢ ἀναφορὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ Σωχοῦ πρὸς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Λαγκαδᾶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13-2-1973. Δι' αὐτῆς ὁ Ἐνωματάρχης Χρ. Δρέλλιας ἀνέφερεν ὅτι οἱ Βούλγαροι ἠπέιλον καὶ κατεδίωκον τοὺς Ἕλληνας τῆς κωμοπόλεως, διότι οὗτοι ἐφιλοξένουν Ἕλληνας στρατιώτας. Περαιτέρω ἀνεφέρετο ὅτι ὁ Κοέφσκυ κατεσκεύασεν ὀχυρώματα εἰς τὰ ὑπεράνω τῆς πόλεως ὑψώματα, διὰ νὰ ἐκφοβίσῃ τοὺς κατοίκους καὶ ἀναγκάσῃ τούτους νὰ προσέλθουν εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν. Τέλος κατέληγεν ὁ ἀναφέρων ὅτι ἠπειλεῖτο σύγκρουσις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μεταξὺ Βουλγάρων καὶ Ἑλλήνων ἐξ αἰτίας τῆς θρασείας προκλητικότητος τῶν πρώτων. Ἐτέρα ἀναφορὰ τῶν ἱερέων τῆς κωμοπόλεως ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Γεννάδιον, περιελάμβανε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: Ὅτι ὁ Βούλγαρος Κοέφσκυ ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ μνημονεύουν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τὰ ὀνόματα τῆς Ἑλληνι-

κῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἀντὶ αὐτῶν δὲ ἐζήτει νὰ μνημονεύωνται τὰ ὀνόματα τῶν Βασιλέων τῆς Βουλγαρίας. Ἡ ἀναφορὰ ἔφερε τὰς ὑπογραφὰς τῶν ἱερέων Ἀστερίου, Χριστοδούλου καὶ Ἀγγέλου. Αἱ ἀναφοραὶ αὐταὶ καθὼς καὶ αἱ διαμαρτυρίαι τῶν Ἑλλήνων ἠνάγκασαν τὸν διοικητὴν Θεσσαλονίκης Πρίγκιπα Νικόλαον νὰ ἀπευθυνθῆ πρὸς τὸν Βούλγαρον στρατηγὸν Χασάψηφ, εἰς τὸν ὁποῖον δι' ἐπιστολῆς ἀνέφερε καὶ τὰ ἐξῆς: (. Ὅστις (Ὁ Κοέφσκυ) φέρεται πρὸς ἡμᾶς μὲ τρόπον πλεόν ἢ ἐχθρικόν. Οὕτω τὴν 24ην Ἰανουαρίου ὁ ἐν λόγῳ ἀξιωματικὸς ἔσχισε δι' ἰδίων χειρῶν τὴν προκήρυξιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τμήματος τῆς Γεωργίας καὶ τῶν Δασῶν ». Τελειῶνων ὁ πρίγκιψ ἐζήτει νὰ ληφθοῦν μέτρα, ὥστε νὰ μὴ παρατηρηθοῦν τοιαῦτα ἔκτροπα εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων συμμάχων μας.

Αἱ ἀνωτέρω ἀναφοραὶ ὁμιλοῦν εὐγλωττα καὶ βοηθοῦν σημαντικὰ νὰ σχηματίσῃ ὁ ἀναγνώστης τὴν πλήρη εἰς μέγεθος καὶ ἔντασιν εἰκόνα τῆς τρομοκρατίας, πού ἐξαπελύθη ἀπὸ τοὺς τότε συμμάχους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Ἑλληγες τρομοκρατοῦνται, ἀλλὰ δὲν ὑποκύπτουν. Ἀνθίστανται ποικιλοτρόπως. Ἐπιτακτικῆ προβάλλει ἡ ἀνάγκη νὰ τεθῆ φραγμὸς εἰς τὴν ἐλευθερίαν δράσεως τῶν ἀναξιοπίστων συμμάχων. Τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ ἀναγκάζεται νὰ ἐπέμβῃ. Ἀνακαλεῖ τὸν Μήτταν ὡς τὸν μόνον ἐνδεδειγμένον νὰ ὀργανώσῃ τοὺς κατοίκους ἐναντίον τῶν Βουλγάρων καὶ ἀποστελλεῖ τοῦτον εἰς τὸν Σωχόν. Πράγματι ὁ Μήττας ἐργάζεται μὲ ζέσιν πού καταπλήσσει. Συγκεντρώνει τοὺς κατοίκους, τοὺς διαφωτίζει καὶ τοὺς διδάσκει Ἑλλάδα. Τοὺς ἐμψυχώνει καὶ τοὺς ὀργανώνει εἰς ομάδας ἀμύνης ἐναντίον τῆς Βουλγαρικῆς θηριωδίας.

Μὲ τὴν ὀργάνωσιν ὑπὸ τοῦ Μήττα τῶν νέων τοῦ Σωχοῦ τὰ πράγματα ἀλλάσσουν διὰ τοὺς Βουλγάρους. Διαβλέπουν πλεόν ἀποτυχίαν τῶν προσπαθειῶν των καὶ κατὰ συνέπειαν καταφεύγουν εἰς τὴν μέθοδον τῆς συκοφαντίας. Διαμαρτύρονται εἰς τὸν διοικητὴν Θεσσαλονίκης καὶ τὸν ὑπασπιστὴν του Μαζαράκη, ὅτι ὁ ἀνθυπασπιστὴς παραβιάζει τοὺς ὅρους τῆς συμμαχίας. Διὰ νὰ μὴ δὲ διαταραχθοῦν αἱ σχέσεις τῶν δύο συμμάχων καὶ χάριν τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τῆς χώρας ἀνακαλεῖται ὁ Μήττας ἀπὸ τὸν Σωχόν.

Ἡ τοιαύτη τροπὴ τῶν πραγμάτων θέτει πρὸς στιγμὴν τέρμα εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἀγγέλου εἰς τὸν Σωχόν. Ἡ Ἑλληνικὴ Διοίκησις, πού ἐξετίμησε τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὸ καθῆκον, ἀποφασίζει νὰ ἀποστείλῃ τοῦτον εἰς Γερμανίαν διὰ περαιτέρω σπουδὰς. Ὅμως τὰ γεγονότα ἐξελίσσονται ραγδαῖα εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἀνατρέπουν τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην περίοδον. Ὁ Μήττας δὲν ἠδύνατο νὰ παραμείνῃ ἀργός. Ὑπῆρχον ἄλλωστε τόσαι πόλεις καὶ χωρία πού κατεπιέζοντο ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους. Χωρὶς καθυστέρησιν ἐκλέγει ὡς τόπον τῆς μελλοντικῆς δράσεώς του τὴν Νιγρίταν, ἡ ὁποία ἦτο ἔδρα Διλοχίας καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν γνώριμοι εἰς αὐτόν.

Ἡ ἄφιξις εἰς τὴν Νιγρίταν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν. Ὑψηλός, ρωμαλέος, συναισθηματικός, καταδεκτικός, μορφὴ γεμάτη καλωσύνη, κατέστη τὸ ἴνδαλμα τῶν νέων. Ριψοκίνδυνος καὶ πρόμαχος τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν, ἀλλὰ καὶ φανατικὸς διώκτης τῶν Βουλγάρων, ὑπὸ τῶν ὁποίων εἶχε προγραφῆ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ καταπέση εἰς τὴν ζωὴν τῆς ρουτίνας. Εὐθὺς ἔρχεται εἰς σύγκρουσιν μὲ τοὺς Βουλγάρους τῆς Νιγρίτης καὶ ὁ ἴδιος μεταβαίνει εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ὅπου εὐρίσκετο τμημα Βουλγαρικοῦ στρατοῦ (φυλάκιον), καὶ ἀναγκάζει τοῦτο νὰ διαλυθῆ καὶ νὰ ἀποχωρήσῃ. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς του εἰς Νιγρίταν διεκρίθη διὰ τὸ ἀπαράμιλλον θάρρος του καὶ εἰς πολλὰ ἐπεισόδια μετὰ τῶν Βουλγάρων ἐπεβλήθη ἔχων ὡς μοναδικὸν ὄπλον τὸ ἀτρόμητον φρόνημά του.

Ἄλλὰ ἡ βουλιμία τῶν Βουλγάρων νὰ καταλάβουν τὴν ἀκραιφνῶς Ἑλληνικὴν Νιγρίταν ἀπεκορυφώθη. Ἀφοῦ ἐνισχύθησαν καὶ μὲ νέας δυνάμεις ἐκ Σερρῶν κατέλαβον τὰ καίρια καὶ κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως, διὰ νὰ συντρίψουν τὴν ἀντίστασιν τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Μήττας ἀγνοῶν τὸν κίνδυνον ποῦ ἐκαιροφυλάκει καὶ παρακινούμενος ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀφοβίαν του ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Διοικητήριον (Καρακόλι) διὰ νὰ ἐπισημάνῃ τὰς θέσεις τῶν Βουλγάρων. Ὅμως δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του. Ἐβλήθη ἀπὸ σφαῖραν Βουλγάρου, ποῦ εὐρίσκετο εἰς τὸ χάνι τοῦ Χατζηπρίμου καὶ κατέπεσε νεκρός. Εὐθὺς παρέλαβον αὐτὸν τρεῖς παρατυχόντες Νιγριτινοὶ καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου καὶ ἐνεταφιάσθη. Ἡ τέλεσις μνημοσύνου 40 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου του συνεκέντρωσε πολλοὺς ἐπισήμους. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὰ ὀσᾶ τοῦ μεγάλου νεκροῦ μετεφέρθησαν εἰς τὴν γενέτειράν του ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του. Ὁ θάνατός του θὰ συμβολίσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τὸ ἀγωνιστικὸν πάθος τοῦ Ἑλλήνος διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ θὰ παραμείνῃ φωτεινὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν διὰ τοὺς ἐπερχομένους.

Τὸ ἴδιον ἔτος ἡ Σχολὴ Εὐελπίδων, διὰ νὰ τιμήσῃ τὸν ἥρωα τρόφιμόν της, ποῦ ἀγνὸς προσέφερεν ἀνιδιοτελῶς τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν του διὰ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος, διωργάνωσεν ἐφηβικοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, ποῦ ἐτελέσθησαν μὲ ἐπιτυχίαν. Τέλος εἰς τὸ κεντρικὸν κτίριον τῆς Σχολῆς ὑπάρχει καὶ σήμερον ἀκόμη σωζομένη πλᾶξ ἐντετειχισμένη, ἣ ὁποία ἀναγράφει λακωνικὰ τὸ ὄνομά του, τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου του.